

— Че той нѣма и да те пита за това, ами простичко ще вземе да те изяде,—дума му царската дъщеря.

— Е, щомъ като не искашъ да си отидешъ, опитай се, имашъ ли сила да вдигнешъ ей този мечъ, съ който тролътъ ходи на война.

Халворъ не можалъ да повдигне меча, и царската дъщеря му поржчала да пийне отъ шишето, което висѣло наредъ съ меча. Той пийналъ и този часъ завъртѣлъ меча като перце.

А тролътъ иде ли си, иде. Грамаденъ, такъвъ тлъстъ, че прѣзъ вратата само откъмъ рамото може да се промъкне. Пъхналъ си тролътъ първата глава прѣзъ врата и дума:

— Фу-фу! На човѣшка душа ми мирише!

А Халворъ замахналъ веднажъ и му отсѣкълъ главата, а слѣдъ туй и всичкитѣ останали.

Царската дъщеря се зарадвала, тържествувала. Но слѣдъ туй тя се размислила за сестритѣ си и поискала и тѣ да бждатъ свободни. Халворъ ѝ казалъ, да се не безпокои за това и искалъ на часа да трѣгне на пжтъ, но по-напрѣдъ помогналъ на царската дъщеря да вдигне мършата на трола.

На другата заранъ той пакъ трѣгналъ на пжтъ. Третиятъ замъкъ билъ много далечъ, и той бързалъ съ всички сили, та дано стигне о врѣме. Привечеръ съзрѣлъ замъка, който билъ още по-богатъ отъ първитѣ два. Сега Халворъ никакъ не се уплашилъ, смѣло влѣзълъ въ готварницата и по-нататкъ, въ една отъ стаитѣ. Тамъ седѣла царската дъщеря, а тя била толкосъ хубава, че по цѣлия свѣтъ втора като нея нѣмало. И тази царска дъщеря му казала, че нито веднажъ не била виждала тукъ човѣшка душа, отъ като е затворена, и взела да го прѣдумва, да си отиде по-скоро, инакъ живъ ще бжде погълнатъ, защото този тролъ ималъ тъкмо деветъ глави.